

II. felvonás

Birodalmak háborúja

11. fejezet

Amikor a minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán
sok minden...

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

Mester és tanítvány úgy állt egymás mellett, mint amikor még a Halálcsillag építését szemlélték a világmindenség egyik letragikusabb napját követően. Ámde számukra az a szebb napok egyik legcsodálatosabbika volt, hisz számukra csak kedveztek azok a borzalmas történések. A mai nap is épp ilyennek ígérkezett, Darth Sidious joggal remélhette, hogy nyolcszáz csillagrombolót már senki sem vethet szét. Vader is roppant ígéretesnek találta a dolgokat, egészen addig, amíg az Inquisitor és rettenetes kísérete ki nem ért a Hiperűr kékes fátylái közül...

- Csapda! – csak ennyit mondott Trenn, amikor szembekerültek a fél Domíniumi Flotta ösztüzével. A Pillar of Destruction állomás felől záporozó lézernyalábok vörösés áradata már most komoly károkat tett az armadában.

- Maximális tüzerő! – parancsolta a legjobb szokása szerint Vader nagyúr.

Igen, azzal sokat érünk – jegyezte meg gondolatban Palpatine.

Egy kis ideig mindketten döbbenet figyeltek a kibontakozó küzdelmet. Az ellenséges flotta komoly számbéli hátrányban volt, azonban kedvezett nekik az elhelyezkedés, valamint tökéletesen kihasználta a meglepetés erejét. Számos birodalmi csillagromboló csupán néhány zöldes sugárnyaláb tudott az űrnek küldeni, mielőtt szétszaggatta volna őket a Domínium borzalmas tűzözone.

Szerencsére az Inquisitor pajzsa még jócskán állta a sarat, ezért nekik nem kellett a korai haláltól rettegni. A zseniálisan rossz kezdet ellenére Palpatine tudta, hogy mi lesz a vége – bár a megállapítása leginkább az elbizakodottságából eredt.

- Győzni fogunk – jelentette ki önelégült mosollyal az arcán.

- De nagy ára lesz – folytatta a jósolgatást Vader. – Jobban járnánk, ha még a csata vége előtt likvidálnánk Darth Arinát. Akkor megadásra készíthetnénk az erőit.

- És erre mit javasol? – fordult felé Palpatine.

- Az Inquisitor egy erős hajó, a hajtóművek stabilizálásával már képtelenség néhány romboló számára elpusztítani. Azt javaslom, hogy egy elégséges számú kíséret mellett törjünk rá az állomásokra, majd azt megrohamozva oltuk ki a rivális sith életét. Ketten kétségkívül el tudunk majd bánni vele – magyarázta hadászati stratégia módjára Vader nagyúr.

- Egy okot mondjon, amiért ez megérne nekem! – tette keresztbe a karját Palpatine.

- A katonák élete? – Erre a császár majdnem lenevette magát. Vader nem adta fel, tovább folytatta az érvelést. – Egy kis akció? – Erre a sith már furcsállóan vonta össze a szemöldökét. – Nem volt már közös harcunk úgy... soha, mester. Miért az egész galaxis, ha egész életében egy széken pöffeszkedik az ember?

- Hm... el kell ismernem, jól esne, ha magam végezhetnék az árulóval – gondolt bele a diadal semmihez hasonló érzetébe a sith, és abba, hogy milyen rég tapasztalta már utoljára. Néha még a zsémbes hatalmi zsenik is megkívánják a közelharcot.

- Trenn – fordult az elsőtisztnek beállított kapitány felé Vader –, vigyen közelebb minket!

Noha már korábban is megesett, hogy komoly erőpróba elé került az első befejezett Executor szuper csillagromboló, mégis messze ez volt a legintenzívebb dolog, amit át kellett élnie. A vörösösen izzó lézernyalábok egymás után foszlottak semmivé az Inquisitor pajzsán, a hatalmas hajó roppant lövegei megállás nélkül okádták magukból a halál rettenetes tüzét. Az egyik ellenséges Defiant orra egyszerűen leszakadt az éktelen becsapódások hatására, majd egy másik is sorra került a pusztulás tornácán. Az Inquisitor úgy szedte az áldozatait, akár egy sakál.

Azonban sok elpusztult a védelmét biztosító csillagrombolók közül. Vader bármilyen gonosz és kegyetlen is tudott lenni a Sötét Oldal leple alatt, egy bizonyos szinten mindig is sajnálta az embereit. A Dinamic névre keresztelt romboló éppen most hamvadt el a fekete

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

sisakja látóterében. A pusztulásáért egy Agamemnon osztályú csatacirkáló volt a felelős, a hatalmas hajó őket szemelte ki a legújabb áldozatának. Nem telt sokba, mire az Inquisitor újabb fájó találatokkal szembesült.

- Pusztítsák el azt a hajót! – mutatott rá az egykori Anakin Skywalker.

- Igenis, uram – bólintott rá a parancsra Trenn, majd a Birodalom legfejlettebb lövegei szinte egyként sorozhatták meg a csatacirkálót.

Tűzerő terén az erőset mindig üti az erősebb, majd afőlé a legerősebbnek szokása kerekedni. Gyakorlatilag csak másodpercekbe telt, mire megszűnt az ellenséges hajó elhárító mezeje, amit a biztos pusztulás előszelei követtek. Ám mindezek ellenére, türelmetlenséget és pusztításvágyat lehetett érezni a Nagyúr elméjében.

- Nyugalom, barátom, mindjárt felrobban az – ekkor egy narancssárgás lángfelleg kezdett kibontakozni az Agamemnon orr-részen, amelyet egy rettenetes villanás követett. A hatalmas titán után nem maradt más, csak forró ürtörmelék.

- Fel – ismételte egy fokkal derültebben. *Megfizetnek a sok halálért* – gondolta magában.

- Egy perc az érkezésig! – törte meg a hídon kibontakozó hangulatot Trenn.

Általában, ha valaki át akar szállni egy hajóról valami más dologra, akkor már percekkel azelőtt a légzsilipnél csoportosul, hogy zöld utat kaphatna. Ennek ellenére Vader és a Sötét mestere egyáltalán nem látták elérkezettnek a tettek idejét.

Ők inkább a hatalmas Pillar of Destruction állomást vették szemügyre, amely olyan hatalmas volt, hogy lassan már nem is tudtak mást szemlélni a létesítmény kör alakú központi részénél, a négy irányban elnyúló lándzsás karjainál, valamint a hozzá igen közel eső csillag vakító fényénél. Különösen az állomás felső része és a nap közt folyó anyagáramlat kötötte le a Császár figyelmét, mialatt Vader csak azt nem tudta eldönteni, hogy a Domínium miért festette világosszürkére a központi létesítményét, amikor náluk minden más sötétszürke. Talán nem is ők építették volna?

- Csak tudnám, hogy mi lehet ez – szólalt meg végül Vader nagyúr.

- Nem teljesen mindegy? Úgyis darabokban végzi majd...

Csata közben beevickéló azonosítatlan hajó ellenség, csata előtt érkező... még éppen, csak leellenőrzendő dolog. A parancs szerint ezeket a hajókat a hangárban kell tartani, amíg el nem döntik, hogy mi legyen a rajta lévőekkel, azonban a végtelékig lestrapált YT-1210-es nem rendelkezett egy lélekkel sem.

A katonák átvizsgálták, aztán magára hagyták, és amikor elkezdődött a csata, akkor mégis történni kezdett valami. Az Erőnek hála volt egy kis késlekedés, azonban amint a szóban forgó személy elérkezettnek látta az időt, lenyitotta a leszállórámpát.

- Hééé! Azon az előbb még senki sem volt! – horkant fel az egyik pupák, aki rövidesen arra lett figyelmes, hogy az összes bajtársa a hajóhoz sereglik. Miután neki is leesett a dolog, gyorsan odasietett a rámpához, és kibiztosított sugárvetővel állt fel a feltételezett veszélyforrás előtt.

A kísértetek mindig ijesztőek. A pontosan egy tucatot kitevő klóncsapat szinte remegve állt fel azelőtt, ami jó eséllyel csak egy bogaras öregembernek ígérkezik majd.

Két másodpercnyi rettenetes várakozás után egy vékony alak jelent meg a hajó tetején, majd kivont fénykarddal vetette magát a mit sem sejtő rohamosztigosok közé. Néhány suhintás, egy-két, jóformán a fizika törvényeit is meghazudtoló, mozdulat, és egy sem maradt a tizenkét bátor klónkatona közül.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

Rya Venn gyorsan letörölte a homlokáról az izzadtságot, aztán az Erő által sugallt útvonalon folytatta tovább a haladását. Voltaképpen eddig is ekképpen folytak a dolgok. Rya mindig is az Erőben látta Ann megtalálásának a kulcsát, és már az is hatalmas lélekjelenlélet követelt tőle, hogy a múltkori után is folytassa, amit elkezdett. De ő elhatározta, hogy észhez fogja téríteni a testvérét, és ennek így is kell történnie. Nem számít, hogy hová kell mennie, nem számít, hogy mi kell feláldoznia, ő akkor is mindent meg fog tenni ennek érdekében, ami csak tőle telhet.

Fémes nyikorgás és roppant léptek moraja törte meg a nő gondolatmenetét. Rya két barna, pókszerű robotot látott maga előtt, amelyek habozás nélkül tüzelni kezdtek rá. Ő azonnal kibontott a zöld fénykardját, majd visszaverte rájuk a veszedelmes találatokat. A legtöbb droid esetén egy visszakapott lövés is elég lett volna, azonban ezeknél négy-ötbe is beletelt, mire végre működésképtelennek bizonyultak.

Sejtettem, hogy ezekkel is össze fogok akadni előbb-utóbb – gondolta magában Rya, miközben folytatta a haladását. Amikor még Serkesh tanította nagyzolásból mutatott belőlük néhányat, valamint egy próbatételként elektromos szikrákkal kellett eltakarítania az útból ezeket az ocsmány gépeket. Igaz, nem gondolta volna, hogy a következő alkalom több mint háromezer-ötszáz évvel később lesz, ámde azt sem, hogy még valaha is vissza fog látogatni erre az erő által kárhozott helyre.

Ekkor ismét megtörte valami a gondolatmenetét...

Az ajtón átrobogva Rya nem számított többre egy-két droidnál, vagy néhány elbutult klónnál, azonban az élet már megint külön meglepetéssel kívánta szolgálni őt. Klónok voltak, csak éppen holttestek formájában, és bizony droidok is akadtak, csak éppen szenes fémdarabok rommá gyötört halmazában.

- Na jó, én felmondok – sóhajtott egyet nehézkesen Rya.

Valóban csillagászati esélye volt annak, hogy ő pont akkor jöjjön be ide, amikor Darth Vader és Darth Sidious pont végzett az utolsó védőkkel. Talán csak az tette volna még rosszabbá az esetet, ha a twi'lek fénykardja még ég, ezzel elárulva a hovatarozását – de mivel a legutolsó incidens óta folyamatosan bekapcsolva tartotta, ezért ez tényleg így volt!

- Ezek sosem fogynak el?! – mondta enyhén felháborodva a Császár.

- Majd én elintézem – lépett előre egyet a Nagyúr. – Arina a tiéd.

- A számból vetted ki a szót – vágta rá Palpatine, aztán zavartalanul folytatta útját a rivális feltételezett tartózkodási helye felé.

- Nem így tervezted, mi? – törte meg a kissé kínos pillanatot Rya.

- A „majd én elintézem” szerinted mire utalt? – kérdezte vissza tőle roppant karakteridegen módon a Nagyúr. A mondata olyannyira nem illett a jelleméhez, hogy Rya egy pillanatra azt hitte, megúszhatja az löttük álló párbajt.

- Most nem fogjuk megölni egymást, igaz? – kérdezte reménytelenül.

- Szerinted? – Ekkor aktiválta a vörösösen izzó fénykardját. – Érzem benned, hogy ódzkodsz a harctól. De sebaj, elvégre mindenki fél a haláltól!

- Neked sem ártana – vágta rá a twi'lek. *Fenébe... Ha most megölöm, akkor Taylor likvidálja a múltbéli éneket, szóval baszhatom, ha meg megöl... hát akkor is baszhatom! Hm... mit is tenne most Serkesh?*

Most ez mit csinál? – gondolta magában a Nagyúr, ahogyan a roppant mértékben elbambuló nőt figyelte. *Ennyire könnyelműen venné a harcunkat? Akkor hát mégsem félne tőlem? Mi van, ha azért tudott eddig életben maradni, mert erősebb nálam? Áh, az kizárt, de... – Fokozatosan ő is belefeledkezett az elméje útvesztőjébe.*

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

A két fél még egy ideig bambán állt egymás előtt, aztán az egymás iránt érzett kölcsönös félelmük cselekvésre sarkallta őket. Elsőként Rya lendült támadásba, alaposan kihasználva az érthetetlen tétlenségéből fakadó előnyét.

Vader csak abban a pillanatban kapcsolt, amikor a zöld penge már iszonyatos heveséggel suhant a sisakja felé. Egy mozdulattal az ellenség kardja elé helyezte a sajátját, ezzel kivédve a mozdulatot, majd ellentámadásba kezdett. Venn mindig is tudta, hogy Vader számottevő ellenfél, azonban mindig is azt hitte, hogy sosem fognak összecsapni – így képtelen volt tudott igazán felkészülni a párbajra. Szerencsére a Serkesh által tanítottak még mindig ott keringtek a fejében, kényszerből leste el azokat, vagy sem, most csak ennek köszönhetően tudta kivédeni a Nagyúr rézsútos támadását. A két penge egymásba feneklett egy pillanatra, heves szikrák pattogtak le róluk és vakító fényt árasztottak magukból. Végül Rya karja bizonyult a gyengébbnek.

Az Erőnek hála, a twi'lek remekül megjósolhatta, hogy mi fog történni. Élesen hátra lépett, amikor a vörös fénykard ketté akarta volna szelni, a nagyúr fekete ruhába burkolt karja és a benne izzó fénykard lassított felvételben suhant el a színe előtt. Tökéletes volt az alkalom egy váratlan fordulatra – Rya jókorát rúgott a sith gépies karjába, amelyből egy csapásra kifordult belőle a szablya markolata.

- Na, most vedd magad! – rivallt rá a twi'lek, miközben heves csapásokkal kezdte célozni Vader végtagjait. Ő nem fog belehalni a lába(i) erőszakos eltávolításába, azonban a mozgása jelentősen korlátozódni fog. Így Rya egérutat nyerhetne.

Az első suhintás Vader jobb lábát célozta, aki nemes egyszerűséggel vetett véget a csonkítási kísérletnek: egy erőlkéssel a falhoz vágta a nőt.

Rya háta hatalmasat koppant a fémén, s amikor feleszmélt, Darth Vader már fénykarddal a kezében, rettenetes léptekkel közelített felé. Az Erőn át minden azt sugallta neki, hogy most jó eséllyel véget fog érni az élete, azonban ő jól tudta, hogy még nem halhat meg. *Még nem érkezett el az ideje...*

Az igen vegyes értelmi szintű klónállomány közül csak a legjobbak kerülhettek Darth Arina személyi őrségébe. A fekete páncélos klónok egyszer csak megrezentek valamely különös dolog okán, aztán szalmabálák módjára zuhantak össze a talajon.

Ez rövidesen az összes többi örrel is végbe ment, magára maradt a Császár riválisa. Ő nem is akarta másképpen, sőt olyan régóta várta már ezt a pillanatot, hogy szinte élvezte az emberei halálát. Eljött az igazság pillanata: ő és rettegett Darth Sidious végre szembenézhet egymással. Szemtől-szemben dönthetik el a galaxis sorsát.

- Már vártalak – mondta a nő fennköltén, amikor a sirh önelégülten a helyiségbe, azaz az Úrnő személyes lakosztályába lépett.

Ezt a helyet inkább a kényelem, mint a biztonság jellemezte. Roppant módon tágas volt, amelyhez a nyitottsága is rátett egy lapáttal. Arina arannyal, ezüsttel és gyémánttal díszített fekhelyétől, az úri módon fényezett asztalain át, egészen a három átlagos úszómedencét kitevő fürdőjéig el lehetett látni. Tágas és minden apró elemét pontosan ismerte az Úrnő, tökéletes küzdőtér lesz a két fél számára.

- Sejtettem, hogy számítász rám. Én is így voltam vele annak idején – felelte egy kicsit megkésve a Sith sötét nagyura. – Azonban ez nem változtat sokat a végkifejleten. Csak egy mester lehet és egy tanítvány, sem több, sem kevesebb.

- Én és Ann, vagy akit majd a helyére kívánok. Hidd el, tökéletesen értem a szabályokat – engedett meg magának egy fölényes mosolyt Arina.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

- De azt nem tudod, hogy kivel állsz szemben. Másképp sosem engedél volna ide – állapította meg a számára teljesen egyértelmű tényt Sidious.

- Elég volt a szócséplésből, essünk túl rajta – vágta rá az Úrnő, majd a kezébe kerítette az elegáns markolatú fénykardját.

Arina mindig is az ellentmondások mestere volt. Elegáns, úri nőkhöz méltó selyemruhát viselt, arca olyan sima volt, mintha csak egy húszan éves lány lenne. A hosszú fekete haja selymesen, kis fürtökben omlottak a vállára, a sárga szemei azonban eltorzították az összképet. Hataloméhes háрпиává tették az egykor gyönyörű nőszemélyt, aki most a biztos halállal kényszerült önkényből szembenézni.

A Császár is követte a nő példáját, a két rettenetes fénykardja a gonoszság éles karóiként hasítottak az újratorzított levegőbe. Egy az egy ellen volt a felállás, ám mégis két fénykard gyúlt fel egyetlen magányos szablya ellen. Darth Sidious így, a biztos fölény hamis fényében kezdett közeledni az ellenfele irányába.

- Pusztulj innen! – rivallt rá az Úrnő, majd elbizakodottan vetette magát a sith pengéi elé. Egy gyors mozdulattal eltántorította maga elől a férfi jobb kezében lévő, mire a másik azon nyomban a torkára kívánt törni. Egy gyors, reflexszerű mozdulat az Úrnőtől, és máris véget semmissé lett az átmeneti krízishelyzet.

Most már ténylegesen is kezdetét vehette a létező legádázabb küzdelmek egyike.

Mindkét sith a Vaapad forma mellett kötelezte el magát, úgy tűnt, a vívásban lakozó képességeik fogják eldönteni a galaxis sorsát. Az előnyben lévő Sidious előszeretettel támadott, sok esetben mind a két kardjával egyszerre, hogy lehetetlen helyzetek elé állíthassa az ellenfelét. Arina minden ilyen esetben hátrálni kényszerült, a fényűző, nyitott, hálójából hamarosan az étkezőjébe kényszerült.

Oda érkezve hamar felugrott a frissen megterített, javarészt aranyból készült asztalára, amelyet egy közelgő vacsora alkalmából már előre megterítették. A férfi követte őt a különös harctérre, majd az asztalon folyt a küzdelem oroszlánrésze. Az Úrnő ezúttal sem tudott túl sokat tenni a kardok kegyetlen játéka ellen, tovább hátrált, majd támadt egy különös ötlete.

A heves kardcsapások közt hirtelen emelkedni kezdtek a tányérok, amelyekből olyan sok volt, hogy Sidious képtelen volt sorra elkapdosni őket az Erő segítségével. Az egyik magasztos támadása közt egy gyümölcsöstál penderült a férfi arcába. A körték, az almák és az az egy szem ananász rendesen elintézte a hangulatát, azonban a szőlő megvetette a lábát a ráncai közt, valamint a szájában is kikötött néhány lédús szőlőszem. A szívesség viszonzásaképp az Úrnő arcába köpte azokat.

Ebben a pillanatban el is érkezett az asztal vége.

A művészi elterelésnek köszönhetően, az Úrnő óvatlanul lefordult az asztal végéről, majd miután kicsúszott alóla az aranyozott szék hanyatt találta magát a padlón. Az ellenfele jókora kacaj kíséretében ugrott a magasba, majd mindkét kardját a nő felé fordítva vetette magát ugyanarra a pontra.

Arina nem látott más kiutat, minthogy egy jókora erőlkéssel szabaduljon meg a mániákus elmebetegtől. Ez az első pillanatban még működött, Sidious hatalmas sebességgel indult meg a mennyezet felé, aztán egyszer csak megtorpant a levegőben. Azt úrnő még sosem tapasztalt ilyet – rá is tört a frász, amit tovább tetőzött az, hogy a férfi a saját erejével próbált fölé kerekedni.

Arina teste fokozatosan a padlónak feszült, miközben az ellenfele zavartalanul időzgetett a feje felett. Valójában még egyikük sem tudta, hogy melyikük az erősebb – és pontosan mennyivel –, azonban Darth Sidious felé kezdett billenni a mérleg. A sith már majdnem szétkente a padlón az ellenfelét, amikor a végtelen elbizakodottságán át megérezte, hogy ez

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

így túlságosan is könnyen megy. Az Erő egy névtelen sugallata által vezérelve feltekintett, majd egy jókora ezüstözött aranszekevény látott felé suhanni.

- Oó... – mondta döbbenten, aztán eltalálta a súlyos bútordarab és egészen az úrnő medencéjéig kísérté. Maga a szekrény egészen a szemközti falig ment, ám a férfi időközben hagyta belepottyanni magát a tíz fokos vízbe.

Remélem, szélütést kapott az a vén trotty – gondoltam agában Arina, miközben nagy nehezen összeszedte magát.

A talajról feltápáskodva nyomban a túlméretezett medencéhez sietett. Semmit sem lehetett látni a víz mélységből, ahhoz túlságosan is zavaros volt a felszíne – és az sem segített sokat, hogy két szintet is teljesen átépített a medence kívánt mélysége érdekében. Ám egyszer csak mégis előtűnt valami a víztükörből.

- Elpusztíthatatlan vagyok!!! – ordította a Császár, miközben csuromvizesen kiemelkedett a medencéből, és a levegőben megállva kék szikrákat kezdett szórni az ujjából.

Arina a természetes védekezés helyett egy pillanatra azon tűnődött el, hogy minként tanult meg az ellenfele repülni, aztán azon kezdett járni az agya, mégis mi ez a kék áramburok a férfi körül, és legvégül az ötlött fel neki, hogy az öreget miért nem b*ssza meg az áram, amikor tiszta víz az öltözete.

Ez a három dolog együttesen pont elég időt vont el tőle ahhoz, hogy időben reagálni tudjon a haragos szikrákra. Megpróbált ugyan, ám a fénykardja menten kifordult a kezéből, és immár semmi sem állt közte és a halál közt, mint a két pusztá keze. Ebben a tekintetben viszont már időben tudott cselekedni.

Sidious kékes szikráit rövidesen vörös kisülések kísérték, a két roppant energiagomolyag egy szempillantás alatt egymásba sodródott, majd egy rettenetes erőpróba vette kezdetét. A vesztés egy pillanat alatt ropogósra sül, míg a győztes fél rövid időn belül egy egész galaxissal fog rendelkezni – hacsak nem rendelkezik már elve eggyel.

Bármilyen is legyen a Birodalom sorsa, immár az Erő dönti el...

Mialatt már két ádáz párbaj dúlt az állomáson, addig az Inquisitor soha nem látott krízishelyzet elé érkezett. Mivel a hivatalos jelentések szerint már megszűnt a probléma a szuper csillagromboló kékesen ragyogó hajtóműveivel, a Császár úgy vélte, biztosan a csillagkohó közelében tudnak majd maradni. Az azonban lemaradt a jelenésből, hogy a probléma megoldásával egy újabb gond keletkezett, amely a pajzs hetven százalékos energiavesztésével éppúgy a hajó teljes pusztuláshoz vezet, mint az előző probléma. Ezt már sajnos lehetetlenség kiküszöbölni.

- Pajzs harminckét százalékon! – kiáltotta Ganar, Trenn első tisztje.

A kapitány már régóta várta, hogy visszatérhessen az eredeti tisztségéhez, azonban ezúttal sem lehetett kerek számára az élet. Szolgálni akart, büszkén harcolni, csatákat nyerni, ám a halál sosem tartozott a legfőbb vágyai közé.

A roppant lézernyalábok áradata közt látta, ahogyan az Abomination tüzesen elsuhan előttük, majd egy rettenetes sorozatot intéz a híd felé. Az ellenség nem gondolta volna, hogy ez végzetes lesz majd, sőt a birodalmi katonák többsége sem vélte nagydolognak a vékony kis vörös nyalábokat, azonban mégis minden a végzet útjára vezetett. A roppant sorozatot kékes villanások kíséretében állta ki az Inquisitor pajzsa, azonban a hajtóművek már nem bírták tovább.

A narancssárga fényben izzó testek közül egyszer csak egy fényes lánggomolyag kezdett el kibontakozni, majd egy rettenetes lökés vágott keresztül a hajótesten, és végül az első szuper

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

csillagromboló két tüzes darabban végezte a harctéren. A darabok rövidesen tovább szakadtak, a pusztító tűz hamar elnyelte az egész hajótestet, s több mint százezer ember került oda, amelyet csak a Halál birodalmának neveznek...

Hm... ennek is ideje volt már – rántott vállat Sigil, ahogyan elsuhan a roncsok felett. Kész szerencse, hogy épp a legjobbkor sikerült megéreznie – bár ez számára már éppoly átlagos, mint a koránkelés egy falusi tejesnek.

Ha valakinek mindig igaza van, azonban tudja, hogy nincsen, és eközben még mindig hagyja beleringatni magát ebbe a tévhitbe, akkor talán, esetleg meggondolatlanságokat követhet el. Sigil úgy döntött, belerepül a hozzá legközelebb eső hangárba. Annak még mindig aktív volt az erőtere, ezért hősünk egy filmbéli mozdulatsorral megpróbálta semlegesíteni a generátorokat. Kilőtte és máris bekapott egy erőteljes találatot. A hajója irányíthatatlanná vált, nem maradt más választása, minthogy kapaszkodjon, és a legjobbakat remélje.

A kicsiny hajója pillanatok alatt beleszáguldott a létesítménybe...

Egy embernek sem lesz valami jó kedve, amikor súlyosan sérülten balesetet szenved, hogy még kevesebb esélye legyen a túlélésre. És a kedvenc fénykardos elmebetegünknek még a legendás Darth Arinával is meg kell küzdenie.

Nem is tudta, miért, de valahogy azt remélte, más fogja megölni helyette.

Amint kimászott a roncsokból, Sigil három teljes (és egy fél) klónnal találta szemben magát. A fénykardja ritmikus mozdulataival hamar lerendezte őket, valamint véget vetett a hajója által félbeszakított férfi szenvedéseinek is. Amint ez megtörtént, rájött, hogy milyen eszméletlenül ramaty állapotban van – azonban ő rohadt kemény, ezért az égadta világon semmi sem tudta megállítani.

Az Erő háborgásából úgy saccolta, hogy nemcsak totális káoszba érkezett, azonban a probléma jelentős mértékben meg fogja oldani magát, amikor eléri az Úrnő lakosztályát. Igaz, nem volt olyan messze innen, ám ő mégis úgy érezte, egy rakás holttest közé fog érkezni – néhány haldokló által övezve. Ebből a helyzetből nem lenne nehéz feladat megölni a maradékot s magáénak mondani a napot, ő azonban mégis félt, hogy ez megtörténjen. Féltette Annt.

Arról bezzeg fogalma sem volt, hogy hol van a tanítványa. Míg ő azt hitte, a nő is részese az Erő által sugallt, kegyetlen párbajnak, a fiatal twi'lek pont ebben a pillanatban tűnt fel a szemközti folyosó végén. Venn céltudatosan lépett az egykori mestere elé, ezzel egy körkörös összekötőrészt érintve, amely tökéletes küzdőtérül szolgál majd számukra – látni lehetett a harci vágyat a nő sárga szemében.

- Te meg hogy kerülsz ide? – ráncolta a homlokát az öreg, mit sem sejtve.

- A terv szerint a mesteremmel kellene lennem, mert fél egyedül nekimenni Palpatine császárnak és a tanítványának. Azonban Vader valami miatt nem ért oda, és ő mindenképpen egyenlő küzdelmet akart, ezért nekem most a nagyurat kéne megtalálnom. Erre kibetoltok bele? Neked mindig bele kell köpnöd a másik levesébe... – sóhajtott egyet a nő dühösen és hitetlenkedve.

- Héj, tudod, hogy mennyi ideje kereslek? – kérdezte vissza Sigil. – Legalább mondhattad volna, hogy elmész! Betegre aggódtam magam miattad!

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

- Hagyd már a faszba a színjátékot! – unta meg a nyálas félrebeszélést Ann. – Mindketten tudjuk, hogy ennek mi lesz a vége. Nem kell félórán keresztül játszani a visszafogadó mestert, hogy aztán hátra szúrj.

- Te meg miről beszélsz? – ráncolta a homlokát Sigil.

- Én elárultalak téged, te pedig megkeresel és megpróbálsz majd ölni engem. Az erős él, míg a gyenge elbukik. Ez így működik – mondta Ann, miközben aktiválta a fénykardját. Sehogy sem illett hozzá a vörös szín, ám ő mégis egygyé akart válni vele.

- Ugyan már, Ann, jóformán én vagyok az apád. Dehogy akarlak megölni! – próbálta jobb belátásra téríteni őt Sigil. A jó énje valóban nem akart végezni vele, azonban a gonosz Sigil, nos... Ő nem tűrte az ilyesfajta atrocitásokat.

- És honnan veszed, hogy én nem akarok végezni veled? – hangzott el a vérfagyasztó visszavágás. Most már az öreg számára is egyértelművé vált, hogy ez a harc valóban elkerülhetetlen.

Mivel (a jó) Sigil képtelen lett volna megölni a lányt, aki helyes útra terelte, habozott, s így Ann léphetett először. Az öreg tanításainak megfelelően, azt az első lépést választotta, amelyre a legkevésbé számítana az ellenfele: áramot.

A nő ujjából záporozó kékes szikrák a helyiség másik végébe repítették az öreget, azonban ő magánál maradt, sőt még kontrázni is tudott. A saját erejével ellensúlyozta az egykori tanítványáét, Ann tudta, hogy ebből sosem szoktak szerencsés dolgok következni. Engedte nyerni Sigilt, aztán elugrott a hirtelen támadó szikraáradat elől. Összességében nézve ő járt jobban, máris sokat vett ki az öregből.

- Szép kezdés – tápáskodott fel a földről az öreg. – Tudod, néha már egészen büszke vagyok rád, aztán eszembe jut, hogy milyen hihetetlenül ostoba vagy. Az egész Birodalom azon van, hogy elpusztuljon ez a hely, nem kéne mást tenned, mint egy kicsit tettetni az ártatlant, és én máris kihozhattalak volna innen. De nem! Neked muszáj élet-halál harcot vívnod velem, amelynek mindenképpen egy dolog lesz a vége: sülttvi'lek leszel. Te komolyan ezt akarod?

- Nincs választásom – vágta rá Ann.

Már háromszor egymás torkának eshettek volna, azonban annyira lekötötte őket a párharcon belüli vita, hogy inkább ebbe feledkeztek bele.

- Miért ne lett volna? – érdeklődött erélyesen a férfi.

- A Birodalom elvette a tőlem a férjem, ő volt a mindenem, és ez az egyetlen esélyem arra, hogy visszafizessem nekik a tartozást. Ha ehhez meg kell hálnom, ám legyen! – villantak fel sárgán a nő szemei.

- Miért? Mert megölték Saunt? – Amiért egyébként is Selene a felelős, ám az igaz, hogy ha nincs a Birodalom, akkor Saun még élne, azonban ez fordítva már nem biztos, hogy helytálló lenne. – Egy halottért sosem érni meg meghalni, ez a legrosszabb, amit tehetsz! Ő sem akarná, hogy így végezd!

- Nem érdekel, hogy ő mit akarna! – hangzott a meglehetősen logikátlan válasz.

Ha ebből Sigil nem jött rá, hogy vérben forog Ann szeme, akkor semmiből... De ara is ráeszmélt, ő mégsem akart ilyen könnyen lemondani a diplomatikus megoldásról.

- Ébredj már fel! Elvakít a bosszúd! Éppen ezért tántorítottalak el tőle, amikor még fiatal voltál. Hiába öled meg a felelősöket, nem fog elmúlni az üresség, nem fog elmúlni a fájdalma, csak még üresebb leszel tőle – taglalta az élet egyik nagy igazát.

- Ennél már nem lehet rosszabb – jelentette ki a nő ridegen, ám mégis érzelmesen. – Van fogalmad róla, hogy nekem mit kellett nap, mint nap átélnem? Rabszolga voltam, egy utolsó kis szajha, aki annak is örült, ha megfürödhet a másik mocskában! Előtte koldultam, azelőtt pedig a családommal együtt nyomorogtam egy apró kőtákolmányban! Te nem tudod, hogy én

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

mit éreztem, hogy nekem mit kellett átélnem... Bárhová is nézek vissza az életemben, csak fájdalmat látok, számomra minden rossz volt... De Saun... Ő más volt, vele végre boldog lehettem. Két évig úgy aludhattam el, hogy már vártam a reggelt. Erre jött a Birodalom, és elvette tőlem... Fizetni fognak érte, nem érdekel, hogy mibe fog kerülni nekem... NEM ÉRDEKEL! – Ekkor iszonyatos hevességgel rontott neki az egykori mesterének.

Sigil könnyedén kivédte a mellkasa felé közeledő kardcsapást, a gond csak ezután következett: a fájdalom. Törött bordával még menni is alig lehet, nemhogy vívni... Erre a helyzetre szokták mondani azt, hogy eldőlt, mielőtt lekezdődött volna.

Ann is érezte, hogy valami nincs rendben az öreggel, és ő ezt maradéktalanul ki is kihasználta. A vad kardcsapásai közt szinte elveszett a férfi, aki mind hátrébb és hátrébb kényszerült a helyiségben. Ha erővel nem ér el semmit, akkor ismét megpróbálkozik a szavakkal – hátha addig kiötöl valamit.

- Ne csináld már, majd találkozol mással! Nem csak egy szerelem van az életben! – mondta néhány heves kardmozdulat közepette. Közben ráeszmélt, hogy ő ötvennégy és mégis csak egy nő adatott meg neki az egész életében. Gyorsan rá is tért egy másik, még igaz, dologra. – A láng egyébként sem fog örökké tartani! Van, akinél tovább ég, van akinél idejekorán kialszik, de előbb-utóbb mindenki túl tudja tenni magát a másikon. Én is így voltam vele! – eközben Ann ismét egy erőteljes kardcsapással próbálkozott, Sigil alig tudta megfogni a saját kardjával a vörös pengét. A két veszedelmes plazmaoszlop egyre csak a férfi arca felé kezdett közeledni – Erősebbnek bizonyult nála egy nő... De hát megsérült, na!

Hirtelen Ann abbahagyta az erőteljes tolást s patthelyzetet alakított ki a kardfeszítésben.

- Igen, és neked meg ki volt az a nagy szerelmed?

- Kasumi – jelentette ki az öreg. Erre Ann ledermedt egy pillanatra, majd máris a férfi kezdett dominálni a fizikai kapcsolatukban. Egy erőteljes kirohanással hátrébb lökte a nőt, és ezzel ismét elérkezett az alapfelállítás.

A párbeszéd miatt még egy kis szünetet is kaphattak.

- Te nem csak lefeküdtél azzal a szájával? – kérdezte kerek szemekkel Ann.

- De, és aztán még egyszer, meg még egyszer... Szóval volt idő, amikor szerelmesek voltunk egymásba. Egy ideig mi is azt hittük, hogy nem tudunk egymás nélkül élni, erre tíz év múlva már azt sem tudtuk, hogy öljük meg egymást. Túlléptünk egymáson, és neked is ezt kell tenned: továbblépni. Úgy értem, még most is zakatolni kezd a szívem, akárhányszor csak meglátom őt, vagy meghallom az édes hangját, vagy csak... De érted, megtanultam létezni nélküle, egész boldogan... Viszonylag...

- Kasumi még él, nem úgy, mint Saun. Te is éppúgy bosszút akarnál állni érte, mint én. Lennél szíves nem megakadályozni abban, hogy elkövessem helyetted a hibáidat?

- Nem – vágta rá a férfi.

Ismét egyértelművé vált, hogy ez a párbaj még folytatódni fog egy darabig. A(z egyébként sem túl széleskörű) változatosság kedvéért ezúttal Sigil lendült támadásba. A férfi két kardcsapás után megelégtelt a dolgot a sérüléseiből eredő fájdalom miatt, és inkább a védekezés mellett szánta el magát.

Ann azonnal kontrázní kezdett, majdnem le is szelte a férfi a fejét – ha ő nem bukik le az utolsó pillanatban. Amint a vörösen izzó fénykard elsuhant a feje felett, Sigil neki akart rohanni a nőnek, aki úgy fejbe rúgta, hogy attól koldult.

- Venn vagyok, nem emlékszel? – mondta cinikusan Ann.

Az erőteljes rúgás nem túl jótékony hatására (harmincnyolcadszor is) eltört az öreg orra. A férfi hamar feltápáskodott a talajról, immár sárgásan ragyogtak a szemei.

- Ugye tudod, hogy most mi következik? – jött a kérdés a gonosz énjétől.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

- Kihívás – vágta rá az egykori tanítvány.

A párbaj újult erővel lángolt fel, a gonosz Sigil már szinte tökéletesen el tudta nyomni a testi fájdalmát. A vad kardcsapásai közt szinte levegőt sem kapott az ellenfele, aki hirtelen azon kapta magát, hogy most ő az, aki egyre hátrébb és hátrébb kényszerült. Egyre csak pattogtak, sercegetek, majd egymásba martak az iszonyatosan forró plazmapengék, aztán Ann háta a fallal is érintkezni kényszerült.

Sigil egy erőteljes mellkasi csapással kívánt véget vetni Ann életének. A nő hamar a mellei és a sith fénykardja közé helyezte a sajátját. Sikerült megfogni a csapást – de csak alig. Az öreg gonosz énje már erősebb volt, mint ő. Ann érezte, ahogyan a vékony karját elhagyja az erő, s a lila fénykard közelsége megperzseli a lágy bőrét.

- Milyen kár, pedig ígéretes tanítvány voltál! – hányta szemre Sigil, amikor már úgy tippelte, hogy közel az utolsó pillanat. Ám nem lehet alábecsülni az életösztönt.

Venn az utolsó erejéből hátrébb lökte a férfit, aki úgy döntött, hogy ismét nekiveselkedik az ellenfelének. Ann úgy tett, mintha tehetetlen áldozat lenne, majd az utolsó pillanatban félreugrott. Sigil hiába akart megállni az utolsó pillanatban, a döfő mozdulat miatt a fénykardja beleállt a duracélfalba.

Ann nem habozott kihasználni az alkalmat: egyetlen erőteljes mozdulat, és máris minden elsötétedett az öreg számára...

Darth Vader sosem tartozott a kudarcszerető fickók közé. Amikor Rya fölé lépett, és lesújtott rá, a nő egyszer csak felugrott, majd a pengéjét elkerülve a háta mögött landolt. Ha akkor a Nagyúr nem fordul meg időben, akkor már nem lehetne az élők sorában – vagy a másik fél akarta volna így?

Akárhogy is, már rohadtul b*szta az agyát a dolog.

Venn is érezte, hogy a sith mind dühösebb és dühösebb lett. Egyszer a fejét, másszor a karját kellett elrántania a vörös penge elől, más esetekben viszont ugrania kellett, nehogy lábatlankodnia kelljen. Mindennek ellenére, daliásan tartotta magát, és ennek csakhamar meglett a gyümölcse: Vader beszéddel próbálta elvonni a figyelmét. Ez nem feltétlenül jó dolog, de ugyan, ki nem akarna beszélni Darth Vaderrel?

- Erzem, hogy benned is van gép – mondta fölényesen sith.

- És? Most ezzel akartál kizökkenteni? – kérdezte vissza a nő.

A férfi nem szólt semmit, csak tovább folytatta a küzdelmet. Három kardcsapás után Rya ismét lebukni kényszerült a penge alól, ekkor Vader a másik kezével megragadta az utolsó igazi lekkuját.

- Azt mondják, egy elvesztése is páratlan traumát okoz. Mihez kezdesz majd a másik nélkül?

- A lekkum tabu! – ordította vissza a nő, majd tiszta erőből belerúgott a páncélos egyénbe. Ez éppen olyan kellemes érzés volt, mint amikor a Hoth-on pofán rúgott egy bizony Speltzert, azonban ahhoz kétség sem fért, hogy ezúttal megmentette a helyzetet. Vader nem csak hátrébb tántorodott, de a nő lekkuját is elengedte.

Venn értelemszerűen nem akart megkockáztatni még egy ilyen esetet, ezért úgy döntött, rohamot indít a rettegett sith nagyúr ellen. A bádogdoboz formában fennmaradt Skywalkert rendkívül meglepte a váratlan támadás, nem is győzte hárítani az egyre gyorsabban és mindinkább kiszámíthatatlanabb szögekből érkező kardcsapásokat. A Nagyúr szempillantásról-szempillantásra hátrébb kényszerült, aztán megemberelte magát, és szinte sziklaként megtartotta a helyzetét.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

A nem túl gonosz nézeteket valló ellenfele továbbra akarta készíteni a fal felé, ezért nekirohant Vadernek, majd a fénykardjával próbálta hátrébb tessékelni. A Nagyúr sem volt rest, minden erejét beleadta a mozdulatba, amely Rya zöld fénykardját hivatott feltartóztatni. A gép és az organikus dolgok között általában a gép szokott győzni (kivéve a hagymánál, az mindenkit megsírat), a twi'lek belátta, hogy új tervre van szükség.

Ha nem játszik a fizikai erő, nincsenek helyes szavak, és az Erőt sem valami okos dolog igénybe venni, akkor a meglepetés ereje a leginkább kiaknázandó tényező. Rya úgy döntött, véghez fogja vinni azt, amire csak egy Venn lehet képes: hátracsapta a jobb lábát, amely rövidesen végigsimult a testén, majd lebukott, hogy a lábfeje pont Vader sisakján koppanjon. A Nagyúr hirtelen azt sem tudta, mi lelte. Kilendült az egyensúlyából, aztán pánikszzerűen hadonászni kezdett a fénykardjával... Minden olyan gyors, megfoghatatlan ütemben zajlott, majd egy kardvágás, és ismét minden eldöntetett. Rya el sem hitte, hogy ez történt, ám legbelül mégis tudta, hogy ennek így kellett lennie. Vader fénykardjára nézett, majd a hasára, amelyen egy hossza vágás ékeskedett. Utolsó erejéből a Nagyúr szemébe nézett, aztán egyszer csak összerogyott előtte. Ő nem tett mást, mint megkönnyebbulten sóhajtott egyet.

- Jól küzdöttél – mondta neki mintegy utolsó vigaszként. A megmaradt Jedik eltakarítása mellett a fénykardok eltüntetése is valamelyest a feladatkörébe tartozott. Lehajolt, majd elvette a pórul járt twi'lek kardját, és megindult a mestere felé: úgy érezte, Sidiousnak szüksége van a segítségére.

Amint elhalkultak a Nagyúr rettenetes lépteit, Rya kíváncsian nyitotta fel a szeméit. Szerencsére Vader tényleg eltűnt, így maradt egy kis esélye a túlélésre – sőt mi több, folytathatja a küldetését. Elvégre a vágás nem volt túl mély, inkább csak felületes sérülést szerzett – amelyet a sith szemszögéből szinte képtelenség volt megállapítani. Mivel Rya nem ölhetette meg Vadert, és azt sem akarta, hogy ez fordítva menjen végbe, a legjobb megoldás az volt, hogy halottat játszik. A fénykardja elvesztése ugyan sajnálatos, de többet is áldoztak már azért, hogy megmeneküljenek a Nagyúr elől.

Sajnos a fentebb elhangzottak nem jelentették azt, hogy nem fáj a sérülése. Rya félig görnyedve, a hasát erősen fogva kényszerült előre haladni. Nem tudta, hogy mi lesz, ha esetleg belebotlik néhány klónba, azonban nem is érdekelte:

Mindenáron meg akarta találni a testvérét.

Senki sem lehet erősebb a Császárnál, ez az élet [és minden D kategóriás fanfic] alapvető eleme. Arina akkor kényszerült szembesülni ezzel, amikor a Császár kékes szikrái felülkerekedtek az ő vörös kisüléstengerén.

A roppant energiáram azonnal hátralökte a nőt, majd közel harminc méteren keresztül lökte a szállásán belül. Arina úgy érezte, mintha egy pillanatra elvesztette volna az eszméletét, azonban az, hogy most magánál volt, és még valamennyi végtagját a helyén találta, azt sugallta, hogy még nem ért véget a küzdelem. Azonnal elrugaszkodott a talajról, majd aktivált fénykarddal a kezében nézett farkasszemet a végzetével. Darth Sidious ekkorra már teljesen kint volt a vízből, a kardjait szorosan fogva közeledett a rivális felé, kivel olyannyira le akart számolni.

- Hiába minden, meg fogsz halni! – szögezte le rettenetes hangon Palpatine.
- Meglátjuk – felelte Arina, majd megvárta, amíg ismét nekiment az ellenfele.

Egyenlőtlen felállás, erőfölény és egy kis szerencse, a Császár napja már nem is lehetett volna tökéletesebb. Haragos kacaj, rettenetes fénykardcsapások hangja, és az Erő tomboló

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

vihara töltötte be a küzdőteret a végső percekben. Arina törekvései már az első perctől kezdve kudarcra voltak ítélve. Egyszer eljön majd a Birodalom vége, egy napon véget fog élni Palpatine élete (mind a huszonhatszor), de nem ma!

Mint mindig, legalábbis sok esetben, Sidious ezúttal is egy tökéletes tervvel kerekedett felül az ellenfelén. Elsőként a klasszikus döfő-mozdulatot vette elő, amelynek akartan lett az a vége, hogy Arina kettévágta a fénykardját. Ekkor a férfi a másik fegyverével is lesújtott, egy csapásra megszabadítva az úrnőt a markolatot tartó karjától. Egyetlen szempillantás alatt minden eldöntetett.

Arina immár menekülni kezdett. A fájdalomával mit sem törődve próbált elfutni, azonban a sith könnyedén utolérte, majd egy erőteljes mozdulattal mindkét lábát kivágta alóla. Meglehet, hogy az ekkor földre eső sithnek már végtagja sem maradt nagyon, ám valamivel mégis védekezni próbált, amikor a Császár lesújtott rá – végleg kioltva a rivális életét.

Darth Arina halálával nem egy korszak ért véget, ám nem is vette kezdetét egy sem. Sokkal inkább egy eleve kudarcra ítéltetett küldetés zárult le.

Palpatine még elmélkedett egy percet a brutálisan feldarabolt holttest felett, aztán egy újabb személy érkezett. Vader előre tudta, hogy mit fog látni, amikor belép, azonban mégis úgy sétált be ide, mint akit sokként ért a végkifejlet.

- Épp időben – mondta széles mosollyal az arcán Sidious. – A jedi?

- Többé már nem fog beleköpní a levesünkbe – felelte a férfi.

- Helyes. Ez esetben nem maradt mást, mint megvárni a csata végét. Elfoglaljuk ezt az állomást, és hatalmas flottát fogunk vele építeni. A galaxis még nem látott olyan roppant haderőt, mint ami az enyé... – Ekkor egy pittyenés törte le az ambícióit.

- Mi a fene? – ráncolta a homlokát a sisakja alatt a Nagyúr.

Mostanra már mindketten sejtették, hogy Arina holtteste felől érkezett a hang. Egy következő pittyenés biztossá tette őket ebben a hitben. Mivel a Császár volt hozzá a legközelebb, megengedte a tanítványának, hogy odalépjen a holttesthez. Vader megvárta a harmadik pittyenést, aztán leguggolt és felemelte az Úrnő egyetlen épen megmaradt karját. A csuklóján egy vékony, ezüstös fémpánt volt, amelyet egy vörös fénycsík járt át körkörösén. Egyre gyorsabban és gyorsabban tett meg egy kört, minden sikeres fordulatot egy újabb pittyenés követett.

- Ez nem lehet jó – állapította meg az egyértelműt Palpatine.

- Ha tippelnem kellene, akkor azt mondanám, hogy az életjeleihez kötötte az állomás önmegsemmisítését. Ha ő maghal, akkor mi is. Logikus.

- Az – tette hozzá immár keserű szájjal a Császár. – Talán még én is elleshetném tőle ezt a módszert, mondjuk egy második halálcsillagnál... Bláh, engem úgysem fog megölni senki – vetette el a gondolatot.

- Nem feledkeztél meg valamiről? – emlékeztette egy elég közeli vészre a Nagyúr.

- Jah persze-persze... Mennyi időnk van még?

- Nem tudom – ingatta a fejét Vader.

- Akkor minek hoztad fel?

- Mennünk kéne...

Rya olyan sebesen szedte a lábait, ahogyan csak képes volt rá. Sosem szeretett sehol sem sebesülten bóklászni, azonban ez mégis elég gyakran esett meg az életében. Szerencsére egy fia klón, vagy birodalmi rohamosztagos sem keveredett az útjába, ezért további fennakadások nélkül érthette el a végcélját.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

Ann a sarokban húzódkodott össze, hol az egykori mesterére, hol a semmibe tekintett. Már tudta, hogy véget ért Darth Arina élete, csak ő maradt, a tanítvány, és nem maradt más neki, mint a hősi halál. Nagyon meglepődött, amikor meglátta a nővérét. A másik Venn eleinte sietett, majd megtorpant, amikor meglátta Sigil testét.

- Nem öltem meg – mondta elkeseredetten Ann, miközben felállt, majd közelebb lépett a testvéréhez. – Ő kész volt rá, puszta kézzel kitekerte volna a nyakam, ha nem ütöm le a markolattal. Mindent elcseszttem... Nem tudom, mit tegyek...

- Hagyj fel a bosszúhadjáratoddal, gyere vissza velem az Ilyumra – vetette fel Rya kedvesen. Nem engedte, hogy a fájdalom elrontsa ezt a percet.

- Nem lehet... – rázta a fejét kételkedve Ann. – Bántottalak. Megcsonkítottalak... Én egy szörnyeteg vagyok. Elemésztett a bosszú... Nekem már nincs segítség.

- Miért ne lenne? – lépett közelebb hozzá Rya. – Csak gyere...

- Te, te megbocsájtasz nekem? – szólt közbe a nő. – Képes lennél magad mögött hagyni az egészséget, és úgy élni, mintha ez meg sem történt volna?

- Persze – bólintott rá kedvesen Rya. Ann döbbenetn nézett vissza rá, nem hitte volna, hogy a tettei után mindez még lehetséges. – A testvéred vagyok, Annie, együtt nőttünk fel, hát hogyan bocsájtanék meg neked? – Eközben mind közelebb és közelebb lépett hozzá. – Nem számít, hogy mit teszel velem, vagy másokkal, nem érdekel, hogy mivé lettél legbelül, és még az sem számít, hogy akarsz-e egyáltalán, de én mindig szeretni foglak. Az csak egy lekku volt, pótolható, de te nem vagy az. Gyere velem, menjünk ki innen, és felejtjük el ezt az egészséget!

Most már Ann is egyre közelebb ment a testvéréhez. Az párbaj helyszínéül szolgáló összekötőréssz hamar elfogyott köztük, és oly sok megpróbáltatás után a két Venn ismét egymásnak ölelkezhetett. Am mindez túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. Meglehet, hogy Rya teljesen őszinte volt, és ő valóban vissza akarta fogadni a húgát, azonban neki már teljesen más járt a fejében.

Csak a bosszú létezett Ann számára, a készítés arra, hogy végezzen mindennel és mindenkivel, aki birodalmi. Megvárta, amíg Rya teljesen belefeledkezik az örömbé és megnyugvásba, aztán óvatosan a fénykardja után kezdett nyúlni. Időközben rengeteg minden megfordult a fejében. Az ő és a nővére élete, a közösen eltöltött idő, a szolgaság és az a sok megaláztatás, ami ezalatt érte őt. S lám, ennyi év elteltével, azok után, hogy mit tett vele, Rya még mindig itt volt; fáradtan, sebesülten, teljesen kiszolgáltatottan helyezte a kezébe az életét. Ki tudja, tán, ha a tudomásra jutna, hogy mire készül Ann, akkor sem állna ellen, és az utolsó lehetőségben is megbocsájtana neki. Azonban ezt már sosem tudjuk meg... ugyanis Ann jobb belátásra tért.

Ő már semmit sem ért Arina nélkül, a bosszúja vagy a halálba kergetné, vagy teljesen felemésztene a lelkét. Már is látta, hogy mivé lett, szembesült vele, hogy mire képes, amikor ilyen alantas érzelmek vezették: a saját testvérének akart ártani, az egyetlen személynek, aki igazán szerette őt. És éppen ez, Rya feltétlen bizalma vezette rá arra, hogy mekkora hülyeséget csinált az imént. Ha élni akart, ha boldog életet akart élni, akkor az csak úgy lehetett lehetséges, ha visszamegy a szeretteihez, azokhoz a személyekhez, akik Saun halála után is megmaradtak neki. Ha ő is igazán akarja, az ő segítségükkel tovább tudna lépni, maga mögött hagyhatná az állomást, és a Birodalom eltörlésének a beteges vágyát. Ann végre rájött, hogy mi a helyes cselekedet.

- Most már elengedhetsz – jelezte Rya, hogy más sok lesz az érzelmekből.

Ann gyorsan a tokjába csúsztotta a fénykardját, aztán elengedte a nővérét.

- Felejtjük el? – kérdezte kis idő elteltével Ann.

- Felejtjük el – jelentette ki Rya.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

- Oké, akkor húzzuk el a csikot! – tért rá a következő nagy feladatukra Ann. Láta a nővérén, hogy nem érti a sietség okát, ezért hamar magyarázni kezdett. – Arina már meghalt, és ha ő meghal, akkor tizenöt percen belül felrobban az egész állomás. Maradt még tizenkettő. Ugye rendesen is tudsz menni? – utalt Rya sérülésére.

- Eddig se volt gond – bólintott egyet a twi'lek. – Mi lesz Sigillel?

- Hajh... Egye fene, de csak azért, mert felszabadított! – sóhajtott egyet Ann, aztán lehajolt, és a két vékony karjával nagy nehezen felemelte a férfit. – Csak időben kiérjünk vele...

Bármennyire is esne nehezebe bevallani, Rya lassabb volt egyedül, mint Ann az eszméletlen mesterével a kezében – de ez már csak Darth Vader fénykardjának köszönhető. A jó Isten sem tudja, hogy miért, de továbbra sem ütköztek bele komoly ellenállásba; egy-két klónkatona akadt ugyan, ám azoknak még azelőtt kitörte a nyakát Ann, hogy bárkire is veszélyt jelenthettek volna.

Egyedül a D64 jelölésű hangárban találtak rá rendesebben a bajra. Mivel csak nagyon kevesek tudtak a csillagkóhó önmegsemmisítési folyamatáról (az Úrnőnek hála, égadta világon semmi figyelmeztetés sem volt), ott mindenki harckészültségben várta a gonosz birodalmiak érkezését – szerencsére azért csak nyolcan voltak.

- Ellenség! – mordult fel az egyikük, amint a két twi'lek és az eszméletlen, fura manusz megérkezett a hangárba.

Fénykard nélkül, sérülten, Rya csak annyit tudott tenni, hogy egy erőlkéssel gyorsan a falhoz kent három klónt, aztán gyorsan fedezéket keresett magának. Ekkor Ann úgy eldobta Sigilt, mint egy rongybabát, és teljes egészében a saját túlélésére kezdett el koncentrálni. A fénykardja vörös pengéjét aktiválva, számos haragos lövést tudott visszaverni, majd úgy döntött, kiad magából egy kis töltést. A balkezeiből eredő borzalmas kisülések pillanatok alatt végeztek a megmaradt három klónnal.

Most már csak egy hajót kellett keresni.

- Az ott jónak tűnik, nem? – mutatott rá egy féli szürke, harmadrészt barna, a fennmaradó részben pedig a rozsdás és a szürke fém közti átmenetet képező mintázattal rendelkező hajóra. – Senki sem menne utána.

- Ahogy senki nem is szállna fel rá – ingatta a fejét Ann. – Inkább legyen az zöld YU-410-es – mutatott rá egy viszonylag ép állapotban lévő hajóra.

- Hát nem tudom... – kezdett találgatni Rya.

- Na, azért ne így hajunk már meg – tette keresztbe a karját Ann.

- Oké, legyen az – bólintott rá végül. – Sigilt el ne felejtsetd!

Miután rettenetes jóindulattal az öreget is felvonszolták a hajóra, a hírhedt YT sorozat képviselőinél valamivel hosszabb és robusztusabb(nak tűnő) YU-410-es szélsébesen kiszárgult a kárhozatra ítélt állomás hangárjából.

Mivel Rya megsérült, és Ann mindig is szeretett vezetni, ezért ő foglalhatta el a legfőbb pilótának szánt széket. A nővérének Sigil jutott, akit gyorsan felerőlködött egy ágyra, majd megpróbált örökre megfeledkezni róla. Miközben minden erejével ezen volt, az ablakon át figyelni kezdte az odakint zajló eseményeket.

Holott a Domínium már szinte mindent elvesztett, a Birodalom volt visszavonulóban. A Császár volt olyan kedves, hogy a katonáinak is szóljon az önmegsemmisítéséről. Ám ez azt jelenti, hogy ő és Vader is ki idejében ki fog jutni onnan. Persze Rya erről az égadta világon

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

semmit sem tudhatott, őt inkább a pusztítás kegyetlensége és a puszta mértéke szegezte ahhoz a kis ablakhoz.

- Mennyi idő? – kérdezte a hűgától a twi'lek.
- Nem sok, de nyugi, szerintem mi már rendben leszünk – felelte Ann.
- Heh... Ha még Serkesh idejében valaki azt mondja nekem, hogy ez az állomás háromezer-ötszáz év múlva el fog pusztulni, és én még mindig csak hajszal híján tudok majd elkeveredni onnan... Biztos azt mondtam volna, hogy még ez is csak egy átlagos nap lenne a nagy Rya Venn életében – nevetet fel harsányan.
- Elég sok furcsa dolog történik velünk, az egyszer biztos – helyeselt Ann is.

Néhány másodpercenyi hallgatás után az elkerülhetetlenre is sor került. Egy hatalmas lánggomolyag kezdett el kibontakozni a Pillar of Destruction állomás közepén, majd egy szempillantás alatt szétvetette az egész létesítményt. A roppant szárnyak összetörték, majd a központi rész elemivel együtt a környező hajók felé széledtek. A közelségük miatt elsőként a domíniumi hajókat pusztították el, a megannyi Defiant és Agamemnon osztályú csatahajó egymás után hasadt darabokra az űr végtelenében. Ezután a még nem elég távol érő csillagrombolók kerültek sorra, azonban a legtöbbjük már sikeresen eliszkolt a halálzónából.

Vége van – csak ennyi suhant át Rya elméjén.

- Kár azokért a klónokért, pedig igazán megkedveltem a legtöbbjüket – szólalt meg egyszer csak Ann. – Mi van? Tök rendesek voltak!
- Miért ne lenne több klón? – furcsállta az elhangzottakat Rya.
- Mert csak ez a hely volt elég nagy és egyben elég rejtett ahhoz, hogy Arina tömegesen kezdjen klónokat tenyészteni rajta. Most, hogy ennek vége, már nem maradtak jelentősebb üzemek, és a csillagkóhó berendezései nélkül egyébként sem futná újabb csapatok tömeges kiállításra. Ja, és mondtam már, hogy miután Arina meghalt, én pedig titeket választottalak, vége az egész Domíniumnak?
- Hm... Nekem akkor sem fognak túlzottan hiányozni...

A pilóta kivárta, amíg valamennyi hajó elszelel a közelből, aztán úgy döntött, még mindig vár egy kicsit a komcsatorna megnyitásával. Őt azért küldték ide, mert a Wind pont a közelben kapott járőr feladatot, és ott észlelték a csatából fakadó energiajeleket. Ki mást küldtek volna kivizsgálni, mint Moron Andrust?

A férfi eleinte a nagy semmire gyanakodott, ám amikor meglátta, hogy itt elszabadult a pokol, a gépével belemanőverezett egy kisebb aszteroida-felhőbe, és csak remélhette, hogy senki sem fogja megtalálni – valóban rejtve tudott maradni. Nem verték meg, nem lőtték le a gépét, és még le sem szidták, sőt még egy látványos ütközetnek is szemtanúja lehetett. Egész jó napja lehetett.

Összességében nézve, csak egyetlen problémája akadt:

- Apám! Ez hogy fogom beadni Dravernek?

Ha már (megint!) eszméletlen vagyok, és ide amúgy is illene egy utolsó, epikus eszmefuttatás, joggal feltételezhetnétek, hogy van számotokra egy végső történetem. Jó, oké, a múltkor meg azt mondtam, hogy vége... de ez bonyolult, na!

Éppenséggel pont akad számomra egy történetem, elvégre nekem szinte végtelenszámú sztori kering a fejemben. Most például nyugodtam mesélhetnék arról, hogy miként

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

találkoztam ezzel a Moron Andrus nevezetű szerzzel. Elmesélhetném az a látomást, amikor láttam meghalni azon az állomáson, ami az Exodus lázadó sejtnek volt a központja. Ők egy ilyen szélsőséges szervezet voltak, amolyan kegyetlen lázadók, akik még mindig a jó érdekében cselekedtek, ám a radikálisabb eszközöktől sem óztkodtak...

Tehát most nyugodtam elmesélhetném, miként lopóztam fel oda, álcáztam elmetrükkökkel a jelenléteket, majd vártam ki a megfelelő alkalmat – azt a percet, amikor a Birodalom feledésbe vesztett 1-es prototípusa rárontott az Exodus sejt központjára. Ez egy ilyen nagy fekete hajó volt, amely tele volt gravitációs generátorokkal és nem túl energiaigényes, ám mégis roppant hatékony fegyverekkel. Szóval most elmondhatnám, mennyire hatékony is volt ez a hiperfejlett vacak – jaj, remélem sosem fognak építeni belőle még egyet, és azt a hajót főleg sosem fogják az Invincible névvel ellátni... Az már tényleg sok lenne!

És akkor most tovább mesélhetnék. Elmondhatnám, hogy a fénykardom heves közbenjárásával megmentettem Moront a birodalmi rohamosztagosoktól, miközben az akkor még alattam Sötét Oldalt tanuló Ann kiiktatta azon a hajón a gravitációs generátorokat (ez szinte közvetlenül az eltűnése előtt volt), és miután szabaddá vált az út, kimenekítettem onnan azt a szerencsétlen pilótát.

Ezután nyugodt szívvel elmondhatnám, hogy elkezdtem magyarázni a helyzetet, aztán amint mindent elmondtam neki, lecsaptam egy sokat mondó sodrófával (másodszorra), és egy békés kis úrruhában visszadobtam a soha semmit sem mondó lázadókhöz, és ezzel nagyjából mindent el is mondtam volna.

De most nem vagyok mesélős kedvemben, ezért inkább nem mondom magamnak semmit az egészről. Inkább csak simán felébredek! Amúgy sem tudom, most mi az Isten zajlik körülöttem...

A nagy felébredés végbemenetelével Sigil meglepetten nyitotta fel a barna szeméit – nem akarta elhinni, hogy még él. Minden tagja hasogatott, azonban nem olyan hevesen, mint korábban. Hamar felült, hogy válaszokat lelhessen, és végignézve magán látta, hogy gondosan bekötötték valamennyi sérülését.

Az orrán lévő ragtapaszszerűséget is csak most vette észre.

- Mi az Isten?! – kérdezte a férfi fennhangon. Ilyenkor mindig válaszol valaki.

- Nyugi – sétált be a kabinjába Ann. – Biztonságban vagy.

- Te nem meg akartál ölni az előbb? – értetlenkedett az öreg.

- Nem, én csak el akartalak takarítani az utamból, te voltál az, aki annyira le akarta szúrni másikat – jelentette ki a nő. – De nyugi, most már vége van. Most már észhez tértem, és nagyon sajnálom a történeteket. – Ezt Sigil valahogy nem hitte el neki.

- Szóval leütöttél, és aztán egy varázsütésre megint te lettél az angyal, mi? – kérdezte enyhén cinikus hangnemben.

- Azért más is segített benne! – kiáltotta be egy hasonló, fiatalosabb hang.

- Rya, te vagy az? – ráncolta a homlokát Sigil.

- Valószínű – felelte a nő félig nevetve. – Sikerült kibékülni a konok húgocskámmal!

Ann nem szólt semmit, inkább csak mosolygott, mint aki kínosan érzi magát.

- Az meg hogy sikerült? – tért rá erre a témára is az öreg.

- Nem is tudom, mondjuk úgy, hogy valaki elmagyarázta neki, hogy mi az a szeretet. És a hölgyecske volt olyan szíves belátni, hogy a bosszújával már nem ér semmit, ezért úgy gondolta, hogy ideje visszajönni azokhoz, akiket eddig bántott – már ezen is érezte Sigil,

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

hogy Rya belement ugyan a dologba, ám legbelül maradt egy-két dolog, amelytől még mindig felállna a hátán a szőr (ha lenne).

- Böven van mit jóvátennem – tette hozzá Ann. – Ez talán sosem fog sikerülni, ezért úgy döntöttünk, hogy megpróbálunk úgy tenni, mintha ez sosem történt volna meg.

- Pontosan – folytatta Rya. – Én úgy teszek, mintha Ann sosem vágott volna ki egy darabot az agyamból, és aztán még véletlenül sem hajított volna ki az orrotok elé, mint valami állatot. Ja, és ez minket is effektálni fog. Jedi vagyok, te meg sith, a jövőben inkább próbáljunk meg távol maradni egymástól.

- Mintha sosem mentettük volna meg egymás életét?

- Jah, ha már nem tudtál megválni attól a köpenytől, hogy nehogy véletlenül megfagyjak, akkor csak nélkülözni tudsz majd egy ideig. Különben is: Vader után nekem úgy meg kell majd lapulni, mint a fene! Visszamegyek a... tudod, hová.

- És én is megyek vele – tette hozzá Ann, majd Rya feltételezett irányába fordult, a konyha felé. – De amúgy te meg mióta mentetted meg Sigil bőrét?

- Miatta nem öltél meg végül, nem? – kérdezte tőle Sigil.

- Az magándöntés volt – tette keresztbe a karját Ann.

- Mi?! – jött a kissé felháborodott válasz a twi'lektől.

Ebből már megint vita lesz – gondolta magában az öreg. Ilyenkor ezek nem túl szerencsések, mivel könnyedén felszakíthatják a nem is olyan régi sebeket. Sigil úgy döntött, egy közös témára tereli a szót, s így talán sikerül leállítania a két Vennt.

- Mikor indultok? – próbálta félbetörni a vitát az öreg.

- Amikor megtaláltuk a többieket – szögezte le Rya.

- Többiek? – vonta össze a szemöldökét Sigil.

- Nem tűnt fel, hogy Selene és Kasumi sehol sincsen?

- Amúgy ez nem is a Skyranger – tette hozzá Ann.

Ezzel együtt az öregnek végre leesett, hogy miről is van szó.

- Hol van a hajóm?!

Történt egy-két dolog azóta, hogy Kasumi ebbe a kényelmes, barátságos kis franciaágyacskába került. Mivel elvesztette Skyrangert, semmilyen körülmények közt sem mert Sigil elé járulni, sőt Goran nem csak előle akart elbújni. Agyatlan zsoldosok vagy sem, a Fekete Nap képes lehetett lenyomozni a saját hajóját, ezért Kasumi úgy döntött, megszabadul tőle. Ez egy új hajó megszerzését kívánta maga után, és ezeket az úrbárákat igazán nem egyszerű megszerezni.

Minden logikának ellentmondóan, amikor Kasumi abba a bizonyos úrkikötőbe ment portyázni, ahová, Carlos Dahn már megint ott volt. Goran legbelül nevetve követte őt a hajójáig, aztán sugárvetőt nyomott a hátához, amint a fedélzetére ért. Ismét a szokásosat akarta eljátszani vele, azonban mégsem egészen ez történt...

- Ébren vagy? – kérdezte a férfi. Kasumi nem felelt.

Abban a pillanatban Carlos megrázta a fejét, majd azt mondta: „*Legyen a tiéd, lassan már úgyis többet mész veled, mint én.*”; aztán elsétált. Goran csak lesett, ám elengedte a fickót, tudván, hogy ebből semmi problémája sem származhat.

Az új hajó birtokában utazgatni kezdett, az első megállója a tízéveseknek szánt rajfilmekből jól ismert Onderon lett, amely még jót is tesz a D kategóriás fanficeknek. Mint minden, alapvetően Birodalmi ellenőrzés alatt álló, rá nem túlzottan gyanakvó világon, itt is volt kantin, ahol ő nyugodtan piázhatott. A korábban már egyre inkább háttérbe szoruló

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

Kasumi-kör ismét kezdetét vette. A fejeadás minden este idejött inni, és minden reggel egy vadidegen férfi hálószobájába ébredt.

- Hahó, Natalie! Valami gond van? – kérdezte tőle a férfi, egészen fölé magasodva.

A magas, fekete hajú, zöld szemű férfiember olyan ismerős volt Kasumi számára, mint egy Vukinak a szappan. Goran természetesen arra sem emlékezett, hogy mi történt kettejük közt az elmúlt éjjel, bár erős sejtése volt arra vonatkozóan, hogy nem a Barátok közt 339. jubileumi évadát nézték meg virágszirmokat tépkedve.

Ugyan Kasumi erősen úgy érezte, hogy kötelessége lesz válaszolni a manusz kérdésére, azonban az élet ismét más irányba terelte a dolgokat. Amikor a nő már felkészült a nap első mondatára, berúgták a tőle jobbra lévő ajtót.

- Mi a...?! – ugrott fel a férfi, miközben (a manapság már mindig mindenhol előforduló) zöld twi'lek sietős lépetekkel robogott be a helyiségbe.

A férfit nem nézte számottevő fenyegetésnek, vagy éppen jelentős elemnek a továbbiakban, ezért mellkason lötte. A holttest a döbenten fekvő Kasumi mellé borult, aki kerek szemekkel nézte végig, amíg a támadója az ágyhoz sétál és egyenesen rászegezi a fegyverének rideg csövét.

- Selene... De... Téged nem... – próbálta bizonytalanul összehozni egy kérdést Goran.

- Nem kúrtak halálra a kalózok? Hát, nem egészen – rántott vállat a nő.

- De... Mi történt? – hitetlenkedett továbbra is Goran.

- Alaposan rám ijesztettek, aztán állást ajánlottak. A te elfogásod lenne a próbám, ha ezt megteszem, akkor egy lehetek közülük. Na, ki az ágyból! – intett egyet a sugárvetővel Selene. Kasumi nem tette meg, inkább folytatta a kérdezősködést.

- És? Akkor miért nem menekülsz el? Az én seggemben is ugyanúgy benne van a Fekete Nap, mint a tiédben lenne, és ezt már megszoktuk az évek alatt. Gyere velem! Szereztem egy saját hajót. Csak... Csak tedd le a fegyvert, ne legyél már megint zöldfülű. Áh... Nem mondtam ezt el neked elégszer? – sóhajtott egyet a nő.

- Nem – vágta rá Selene. – Bújj ki a takaró alól, vagy itt és most szétloccsantom a fejedet! – fenyegette a volt társát erélyesen.

- Meztelen vagyok! – vágta rá kényesen Goran.

- Óh, mert ha egy szál bugyiban mászkálsz az orrom előtt, az nem gond, de ha már az is látszik, szemérmetlennek tartod? – mondta cinikusan a twi'lek.

Kasumi belátta, hogy már több tucat alkalommal láthatták egymást ruha nélkül, ezért egy újabb sóhajtás után lerántotta magáról a takarót, és a fedetlen teste szemgyönyörködtető látványa mellett egyenesedett fel az ágyról.

- Megölted a pasimat is – tette hozzá bosszúsán Kasumi.

- Neve? – kérdezte vissza szúrósan Selene.

- Jó, oké... Annyira azért nem ismertük egymást. De akkor sem jöhetsz be ide és puffanthatasz le mindenkit, akivel megfordulok az ágyban. Mi van, ha később összekötöttük volna az életünket, vagy valami?

- Igaz, tényleg nem kéne az összeset... Hamar kifogyna a sugárvetőm – gúnyolódott Selene. – Na, gyerünk, keríts magadra valami ruhát! Nem foglak így a srácok elé vinni – folytatta a parancsolgatást.

A helyzetére való tekintettel Kasumi az engedelmesség mellett döntött. Legjobb szokása szerint a fehér bugyijával kezdte, majd éppen a melltartóját mérte hozzá a kebleihez, amikor ismételt megörte a csendet.

- Még egyszer szólok, ne csináld ezt – figyelmeztette az egykori társát.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

- Azt teszek, amit akarok. Nem vagyok már gyerek, de még puhapöcsű kezdő sem – tartotta az állaspontját Selene.

- Ne válassz olyan életet, amelyet nem akarsz... – folytatta az érvelést Kasumi, majd ráébredt valamire. – Várjunk csak... Te akard ezt? – kérdezte először bizonytalanul. Selene nem felelt, ám már az arcán is látni lehetett a választ. – Te akard ezt.

- Jól fizető meló sok kihívással, érdekes helyzetekkel, és olyan társakkal, akik a pénzlevonás miatt tényleg azon vannak, hogy életben maradj. Az már más kérdés, hogy mit akarnak veled tenni veled az ágyban, de ismersz, mindig megverek mindenkit, aki kéretlenül akarja bevenni a várat – igazolta a döntését Selene. – Te is megfordultál már náluk egyszerűen, tudod, milyenek, mindig fenyegetőznek, elmondanak ennek és annak, ám a végén mindig csak egy számít: megcsináltad a melót, vagy sem. Ugye, ez eddig is így volt, szóval, ja, én akarom ezt a melót.

- Azok után, amit tettek velünk, főként veled? – kérdezte Kasumi kételkedve.

- Miért ne? – rántotta meg a vállát Selene. – A kis szövetségünk durcival végződött, azután nem tettem mást, mint olyanokat tettem el láb alól, akiket nem akartam, ám nem bántam túlzottan a dolgot, hiszen nem is ismertem őket igazán. Persze sikerült megütnöm a főnyereményt, egy baklövésnek hála éveken át vetkőzhettem meztelenre vadidegenek előtt. Ezután ismét jöttél te, megint jó barátok voltunk egy pár napra, és ismét mehettem az oszlop mögé. Néhány hét, és mi történt? Eljött a leghalálosabb ellenségem mestere, hogy áruljalak el téged, mert akkor visszakaphatom a régi életem. Megtettem. És mit kaptam cserébe? Mít? Egy hajón lehettem három másik taggal, akik már rég kitörték volna a nyakam, ha nem kellett volna valami miatt. Az jó volt? Szerinted bármivel is jobban éreztem magam? Oké, persze, aztán kibékültünk, megint. És fejjel estünk bele a szarba, megint. Mert mindig ez van. Vagy azért szar, mert vetkőzni kell, vagy azért, mert olyanok közt kell lenni, akik meg akarnak ölni, vagy azért, mert végre minden megvan, és azért kell rettegni, hogy megint szar lesz minden, megint. Elegem van! – ordította fennhangon Selene. – Olyan helyet akarok, ahol hasznos vagyok, nem akarnak megölni, és a melleimet vagyok köteles mutogatni. Tekintve, hogy Sigiltől és a Birodalomtól mindenhogy biztonságban kell maradnom, a Fekete Nap az egyetlen hely, ahol bármit is kezdek. És képzeld, pont most kaptam egy ajánlatot! Szóval bocsi, de most velem jössz – intett még egyet a fegyverével.

- Jól van, öltözöm már, na! – Holott még mindig csak a melltartójánál tartott.

- Egyébként nem kell aggódnod, már mindent elterveztem. Hátrakötöm a kezed, de úgy, hogy ki tudj szabadulni belőle, aztán a társaim elé viszlek, akik a kikötőben várnak. Én azt mondom majd, hogy tudom, hol van a hajód, aminek tényleg tudom a helyzetét, és aztán egyedül hagylak velük. Tedd, amit mondanak, amíg nem leszel egyedül, aztán már ki is szabadulhatsz, hogy megold őket. Én megtettem, amit kellett, te is szabad leszel, mindenki csak jól jár vele – fejtette ki a tervét Selene.

- Kizárt! – vágta rá Kasumi. Mivel a melltartóját már felvette, és a pólója volt, ami a legjobban a keze ügyébe akadt, ezért azt dobta a twi'lek arcába.

Selene reflexből lőtt egyet a sugárvetőjével, amely elkapta a pólót, ám Kasumit már nem érthette. A következő pillanatban Selene arra lett figyelmes, hogy egy láb tart felé sebesen, majd rettenetes fájdalom érte a csuklóját – Goran kirúgta a kezéből a sugárvetőjét. Ismételttem a szokásos helyzet állt elő.

A twi'lek úgy ment bele az ökölharcba, mintha nem állt volna vesztesre minden egyes alkalommal, amikor egymásnak estek. A rúgás után állom vágta Kasumit, aki egy gyomorszájra irányuló ütéssel kontrázott. Selene egy gyors kézmozdulattal háritotta azt, majd az ellenfele lába közé rúgott.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

- Hé, az nem arra van! – kiáltotta vissza Kasumi felháborodva, majd már látta, hogy egy újabb rúgás közelít felé. A kezével hamar elkapta a twi'lek ballábát, aztán annál fogva a földre lökte őt.

Selene azonnal fel akart pattanni az esős után, azonban Kasumi rávetette magát, majd mindkét öklével ütni kezdte az arcát. Shmir nem látott más megoldást, mint mindkét kezével elkapni Kasumi torkát és fojtogatni őt – működött. A levegő hiánya arra készítette Gorant, hogy abbahagyja ütlegelést és a valahogyan megpróbálja lefejtetni a twi'lek ujjait a nyakáról.

Ezzel párhuzamosan Selene egy erőteljes mozdulattal megfordult, így maga alá rántva a társából lett ellenfelét. Immár a teljes testsúlyával ránehezedhetett a fuldoklóra, aki teljesen kétségbeesetté vált. A fejdadász nem engedett neki levegőt, a gégeje egyre csak recsegett, érezte, hogy hamarosan el fog törni, és akkor véget ér az élete. Fokozatosan elhagyta az ereje, úgy tett, mintha már nem bírná tovább – a kezeit is fokozatosan elvette Selene szorításából.

Shmir nem akarta megölni a társát, csupán meg akarta törni a makacs ellenállását. A színjátéknak hála úgy érezte, elérte a célját, ezért elengedte Kasumi nyakát. Goran úgy kezdett levegőt venni, mintha a halál küszöbéről jött volna vissza.

- Most már együttműködsz? – kérdezte nyomatékosan Selene.

Alighanem el is hitte volna az ellenfelének, ha az bólogatni kezd, ám ehelyett azt látta a szeme sarkából, hogy közelít hozzá valami. Reflexből odakapott, Kasumi csuklója remegve feneklett meg a zöld kéz szorításában. Selene teljesen megdöbben, amikor rájött, hogy mit állított meg az imént: a kés éle három milliméterre állt meg a nyakától. Ha ő nem is, de Goran valóban kész volt kioltani a társa életét.

Az egyik döbbenete a másik előnyére ment. Kasumit immár elöntötte az adrenalin, ha máskor nem is, most elég erő volt a lábában ahhoz, hogy feljebb húzza őket a twi'lek gyomrához, majd egy erőteljes rúgással méterekkel repítse hátra az ellenfelét. Selenet már csak a fal fogta meg, azonban mégis hamar talpra tudott állni.

Amikor ez megtörtént, Kasumi már késsel a kezében rohant felé.

Tudta, hogy meghal, ha eléri őt Goran, tudta, hogy a sors ismételten megkötötte a kezét – ahogyan azt is, a másik sugárvetője még mindig a csípőjénél pihent. A fegyvert kézbe véve csupán két dolog forgott a twi'lek elméjében: a félelem által szült roppant kétségbeesés, és az a tudat, hogy Kasumi nem hülye.

Meg fog torpanni – gondolta magában, amikor a társára fogta a fegyvert, azonban Kasumi egyre közelebb is közelebb ért. Csupán néhány méter távolság volt köztük, az egész nem is volt olyan hosszú idő, azonban mégis kész örökkévalóság volt Selene számára. Nem tudta megtenni, a lelke képtelen volt meghúzni a ravaszt... Hiszen testvérek voltak, éveken át utaztak együtt, oly rengetegszer mentették meg egymás életét, hogy azt még számon tartani is képtelenség... Mégis hogy tehetett volna ilyet?

Ám Kasumit nem lehetett másképp megállítani, csak ha meghúzza a ravaszt. Tudván, hogy képtelen rá, nem is Selene tette meg igazán, inkább csak valami, ami eddig a lelke mélyén volt, és most mintha átvette volna felette az irányítást arra a kétségbeesett pillanatra. Így volt, minden bizonnyal így kellett lennie, hiszen Selene nem is érezte, hogy meghúzza a ravaszt... Csak annyit látott, hogy egy vörösés lézernyaláb hagyta el a sugárvetője csövét, majd az mégsem állt Kasumi fejéig. A nő feketére égett arccal, élettelenül, egy ártatlan lélek utolsó bűnös terheként borult a talajra. A keze egészen elernyed, a kés, a tett kiváltója menten kifordult onnan.

Meghalt, és hogy meghalt, csupán egyvalaki bánta igazán: az, ki kioltotta drága életét.

Selene a döbbenetében eldobta a fegyverét, majd könnyes szemekkel rohant oda társához, a segítőtjéhez, a testvéréhez.

*A Császár riválisa –
Amikor minden semmivé lesz,
ám a semmiből lesz csak az igazán sok minden...*

- Ne... Ne... Nem teheted ezt velem... Ne... Kérlek... Kérlek!!! – ordította fel a nő zokogva, szorosan átfogva a holttestet. – Nem halhatsz meg... Kasumi... Kérlek... Ne... Testvérek vagyunk, nem emlékszel?! Nem hagyhatjuk itt egymást... Nem hagyhatsz el... Hisz te nem vagy olyan... Te nem... Nem hagyhatsz itt!!! – kiáltotta oly hangosan, hogy még a mennyezet is beleremegett. – Kérlek... Kasumi... Ne halj meg... Kérlek... Kérlek... Ne... Ne... NEEEEEM!!!!

Darth Raven